

אסימוני משחק - ריק לבוי

ריצ'ארד לבוי היה ילד שסבל מהפרעות קשב וריכוז, הערכה עצמית ודימוי עצמי נמוכים.
היום הוא איש חינוך אמריקאי, סופר ומרצה מוערך, והוא מלמד אנשי חינוך לעזור לילדים ולבנות להם ביטחון עצמי.

בסופו של דבר הכל מסתכם ביכולת שלנו לעבוד יותר טוב עם ילדים. שמגיעים לסדנה כזו באיזה שהו שלב המרצה אומר: "מוכרחים לעבוד על ההערכה העצמית של הילד!"
איך עושים את זה? איך בונים הערכה עצמית של ילד?
יש לי משל: כדי לבנות הערכה עצמי של ילד, אני רוצה שתחשבו על אסימוני משחק. הערכה עצמית = אסימוני משחק. אם יש לכם הערכה עצמית גבוהה, יש לכם המון אסימוני משחק.
אם יש לכם הערכה עצמית נמוכה, אין לכם הרבה אסימוני משחק.
נדבר על שני תלמידים בבית הספר של ילדכם, יש ילדים כאלה בכל בי ספר בכל ארץ. לילד אחד קוראים "יניב המגניב" ליניב המגניב יש המון אסימוני משחק. איך הוא קיבל כל כך הרבה אסימונים?
קרו לו דברים טובים. כשדברים טובים קורים לך, אתה מקבל הרבה אסימוני משחק. קפטן נבחרת הכדורגל = 10,000 אסימונים. מלך הכיתה = 15,000 אסימונים. תמונתך מתפרסמת כי תקעת את גול הניצחון = 20,000 אסימונים. יש לו מיליוני אסימונים, היו לו חיים נפלאים, הוא מרגיש טוב עם עצמו ובצדק. כשקורים דברים רעים, מפסידים אסימונים.
יניב המגניב, הולך למסיבת עם החתיכה הכי מקסימה בבית הספר = 20,000 אסימונים. ליל הנשף מגיע ויש לו חצ'קון על האף, הוא מפסיד 3,000 אסימונים. עדיין יש לו יתרה של 17,000 אסימונים. הוא הולך בכל יום עם שקים מלאים באסימונים.
לידו יושב למך, אולי לקוי למידה. ללקוי הלמידה יש כמות אסימונים ממש קטנה. זהו זה 25 אסימונים, זה מה שיש לו. הוא לעולם לא נבחר להיות קפטן, הוא לא הלך לנשף הסיום אפילו, לא השתתף בנבחרת מעולם, לא קיבל 100 במבחן, לא הצטיין בפסיכומטרי, לא עשה בכלל פסיכומטרי, זו כמות האסימונים שיש לו, ממש מעט אסימונים. אולי 10, אולי 25 אסימונים.

ועכשיו בתוכנית השילוב, שני הילדים לומדים יחד. מתחרים זה בזה בבית הספר. בעיניי, זה לא הוגן! בעיניי זה לא הוגן! משהו משחק כאן פוקר! יש כאן שחקני פוקר? משהו מוכן לעלות לבמה? נניח שאני מיציע לך לשחק איתי פוקר, ואני אומר לך: "זה המצב, אני מציע לך כמות קטנה של אסימונים, כמה בודדים, ואני מקבל את כל האסימונים שיש בעולם המערבי, ש לי בערך 10 מיליון אסימונים, ואני רוצה לשחק איתך פוקר" מה תהיה תגובתך? תרצה לשחק איתי פוקר?
לא נראה לך, אתה לא רוצה לשחק!

מה לדעתכם אומר לנו הילד כשהוא אומר לנו: "אני לא רוצה ללכת לבית הספר" ?
"אל תכריחי אותי אמא, כואבת לי הבטן אמא" "אני לא רוצה ללכת, אל תכריחי אותי אמא" מה הוא אומר?
הוא אומר שאין לו מספיק אסימונים להשתתף במשחק. אנחנו אומרים לו: "אתה חייב לשחק, החוק מחייב אותך ללכת לבית הספר"
אז אני אומר לך, אתה חייב לשחק איתי פוקר! לך יש כמות קטנה של אסימונים, ולי יש המון אסימונים, ואתה חייב לשחק איתי! האם תשחק בשמרנות או בפזיזות? בפזיזות! אתה תהיה מהאנשים שיאמרו: "אני מהמר על הכל, לא איכפת לי". כך אומר הילד בעל ליקוי הלמידה כשהוא אומר: " בטח שאני יכול ללכת על קצה הגג, בטח שאני יכול להתנסות בסמים" " בטח שאני יכול להצטרף לחבורת רחוב".... במילים אחרות, "אני יכול להמר על הכל, לא איכפת לי". "לא איכפת לי להמר על הכל".
משהו מכם היה משחק את משחק הפוקר בשמרנות? יש אנשים שאומרים כן. זה מה שאומר לכם ילד עם ליקוי למידה כשהוא אומר: "אני לא רוצה להזמין אף אחת למסיבה, אמא אל תכריחי אותי!" "אני לא רוצה להציג משהו בתערוכה, אני לא רוצה לצאת למחנה קיץ",,,, אני רוצה להחזיק חזק באסימוני המשחק שישי לי, אני לא רוצה להפסיד אותם". ובבית הספר אנחנו מאלצים את שני התלמידים האלה לשחק זה נגד זה. אני סבור שזה לא הוגן. בכיתה המורה שואלת "מי היה הנשיא במלחמת האזרחים?" יניב המגניב אומר שהוא חושב שזה היה קלווין קוליג' אבל הוא לא בטוח. "אבל מה איכפת לי שי לי 10 מיליון אסימונים, אפסיד רק חמישה אם אטעה." "קלווין קוליג' המורה עונה "לא". למך לקוי הלמידה יושב שם, מתבונן בערמה הקטנה שיש לו, 25 אסימונים, והוא חושב " נראה לי שהתשובה היא אברם לינקולן, אבל אני לא מעז לענות, כי שי לי עוד משחק בארוחת הצהריים. " אתמול כשהלכתי לקופאית בארוחת הצהריים, נתתי לקופאית שטר של 20 דולר, והיא נתנה לי עודף מ 10 דולר" ואבא אמר לי לא לחזור הביתה בלי עודף מדויק, "תגיד לאישה שהיא טעתה עם העודף." "אצטרך לבזבז 25 אסימונים, אצטרך לבקש מהאישה את הכסף אז אני לא מעז לשחק את המשחק הזה." "כי אם אפסיד את האסימונים, לא יהיה לי למשחק בצהריים." והמורה אומרת שהתשובה הנכונה היא אברהם לינקולן. והוא אומר, "לעזאזל, הייתי צריך לענות!"
המציאות היא שהבעיה עם הערכה עצמית של ילדנו היא שאין להם די אסימונים. הפתרון: לתת להם אסימונים! איך נותנים לילדים אסימונים? איך בונים הערכה עצמית? אם אתה הורה או מורה, תמצאו את הכוחות.
תמצאו את הדבר שהילד שלכם עושה מצוין.... ותעשו מזה משהו מאוד חשוב!!!
אם את אמא והדבר היחיד שהילד שלך יודע לעשות טוב זה להשתמש במברג פיליפס, ביום חמישי לפני שהוא יורד מהאוטובוס, תשחררי כל בורג בבית. כשהוא יורד מהאוטובוס, תני לו את המברג ותגידי לו: " לך על זה חבר, כי אף אחד לא עושה את זה טוב כמוך" תהיו אמרגנים, תגלו את כישרונותיו, כי כל פעם שאתם משבחים את הילד אתם נותנים לו אסימוני משחק.
ההורות זה משחק קל, להיות מורה זה דבר קל, הכל מסתכם בזה: התפקיד שלכם הוא להבטיח שכל ילד שלכם ילך לישון עם יותר אסימוני משחק ממה שהיה לו כשהוא התעורר בבוקר. קלי קלות!

ואיך מבטיחים שיש להם אסימוני משחק?
נותנים להם מה שיותר אסימוני משחק, ולוקחים מהם מה שפחות.
תקשיבו לי אבות, כי אנחנו האבות מצוינים בזה: נניח שקריס הוא בני, וקריס יושב ליד שולחן האוכל, ולקריס יש כמות קטנה של אסימונים. אנחנו יושבים ליד שולחן האוכל וקריס שופך את החלב, ואני אומר "אתה יודע מה קריס, לפעמים אתה ממש מחליא אותי" "אתה מתעורר בחמש בבוקר ושואל את עצמך: איך אהרוס לאבא את היום?" "זו הבעיה שלך! אתה היחיד במשפחה שעושה לי את זה" "מה אתה בכלל עושה במשפחה הזו? לך לחדר שלך!" והוא עולה לחדר שלו והמשפחה יושבת ונאנחת, ואני יושב וחושב שהייתי יותר מידי תקיף, נהגתי כלפיו בקשיחות. בעצם לא כעסתי על קריס, כעסתי על המזכירה שלי, כדאי שאתנצל בפניו. אני עולה אליו, יושב על מיטתו ומלטף את שערו ואומר: "אני מצטער קריס, לא הייתי צריך לצעוק עליך, הייתי לא בסדר. זה לא יקרה לי שוב." צר לי אבא: צעקת עליו מול בני המשפחה, אמרת לו שמוטב ולא היה חלק מהמשפחה, שאלת אותו אם הוא מתכנן להרוס לך את היום, אמרת לו שנמאס לך לראות אותו שאתה חוזר מהעבודה. לקחת לו 50-60 אלף אסימונים!
תשב על מיטתו, לטף לו את השיער, תגיד לו שאתה אוהב אותו, זה שווה 5,000 אסימונים לכל היותר. עדיין אתה בפיגור של 55,000 אסימונים.
אסור לעשות דברים כאלה לילדים שלנו.
אסור לקחת להם כל כך הרבה מבלי להבין, שאתם מקשים על עצמכם כהורים. ולבסוף עליכם לתת ככל יכולתכם, לקחת רק מה שנחוץ, ולהילחם במי שלוקח מילדכם אסימוני משחק ולא נותן. מורים לוקחים אסימונים. נהגי אוטובוסים לוקחים אסימונים. מנהלי בית ספר לוקחים אסימונים. אך מרביתנו גם מחזירים אסימונים. אם לוקחים מילדים אסימוני משחק ואז מחזירים, זה בסדר. יש הרבה אנשים בממלאים תפקיד כזה בחייו של הילד. השורה התחתונה היא שאם יש משהו בחיי ילדכם שלוקח ממנו אסימוני משחק ולא מחזיר, הוא מקשה על חייכם.
מתי נתמודד עם זה? זו המשמעות של סינגור. להגן על משהו שלא מסוגל להגן על עצמו. הורה או מורה מוכרח להיאבק במי שלוקח מהילד אסימונים לא מחזיר. אם את אמא, את מתעוררת בבוקר ומכינה לילד לחם מטוגן, כבר 20,000 אסימוני משחק. את מכינה לו את הבגדים האהובים עליו, חולצת טריקו שהוא אוהב ואת שונאת, 15,000 אסימונים, את מכינה לו את התיק, 10,000 אסימונים. את מחממת לו שוקו חם, איזה יופי. עוד 5,000 אסימוני משחק. אתם אוכלים יחד ארוחת בוקר, את מחבבת ומנשקת אותו, 50,000 אסימונים נוצצים. הוא עולה לאוטובוס, ונהג האוטובוס אומר: "הנה בא המפגר." יכולת כבר להישאר במיטה, אמא. כי ההערה הזו לקחה מבן שלך 60,000 אסימונים..... יכולת כבר להישאר במיטה כי כל האסימונים שנתת לילדך נלקחו ממנו!!
לא קשה להיות הורה או מורה, זה רק עניין של אסימוני משחק. אנחנו לא רוצים לחשוב בכלל מה קורה לילד בן 18-19, שאין לו אסימונים לשחק במשחק החיים.
אתם יודעים כמה אסימונים צריך כדי ללכת לראיון עבודה?
כמה אסימונים צריך כדי להציע הצעת נישואין למשהי?
אלפי אסימונים!!!

אחת הסיבות שמבוגרים עם ליקויי למידה סובלים מבעיות רבות כל כך היא שאין להם די אסימונים לשחק במשחקי החיים של מבוגרים. כשאין די אסימונים, פתאום חושבים על סמים, על התאבדות, על חבורות רחוב. התפקיד שלנו פשוט, הקפידו שכל ילד שאנו באים איתו במגע, כהורה או במורה, הולך לישון עם יותר אסימוני משחק מכפי שהיו לו כשהתעורר בבוקר.